

Keserédes
szeretni őt

Bittersweet

A L W A Y S

mindig keserédes

fine
selection

ELLA FIELDS

ELLA FIELDS

Bittersweet
A L W A Y S

mindig keserédes

Gray Springs Egyetem 2.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

Írta: Ella Fields
A mű eredeti címe: Bittersweet Always
– Gray Springs University Book 2
Copyright © 2018 by Ella Fields
All rights reserved.

Published by arrangement with Bookcase Literary Agency.
The moral rights of the author have been asserted.

Fordította: Sándor Takács Ágnes
A szöveget gondozta: Beke Csilla

Cover design: Sarah Hansen, Okay Creations

A sorozatterv, annak elemei és az olvasókhöz szóló üzenet
a borítóbelsőn Katona Ildikó munkája.
© Katona Ildikó, 2014

ISSN 2064-7174
ISBN 978 963 457 366 1

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2021-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: Katona Ildikó

Műszaki szerkesztők: Zsibrita László, Gerencsér Gábor
Korrektorok: Széll Kati, Deák Dóri
Készült a Generál Nyomdában, Szegeden
Felelős vezető: Hunya Ágnes

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve
rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül
sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában
– akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást
és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

AZ ÍRÓ MEGJEGYZÉSE

Ez a történet jó ideje várt rám.

Csak a megfelelő karakterekre volt szükségem.

Amint Toby és Pippa besétáltak a *Suddenly Forbidden – Váratlanul megtagadva* lapjaira, tudtam, hogy ők lesznek azok.

A felismerés izgalommal és nem kevés félelemmel töltött el.

A félelmem nem volt hiábavaló. Nehéz történet volt.

Volt, hogy fel akartam adni, vagy átírni az egészet újra és újra.

Azt hiszem, ez a kihívás az írói létben, megpróbálni egy olyan történetet elmesélni, amelyik közel áll a szívünkhöz.

A szorongás, a depresszió – vagy bármelyik mentális zavar – nem tuszkolható bele egy mindenkire egyformán ráhúzható kategóriába.

Ez semmiképp sem az én történetem, de az élettapasztalataimból merítettem. És bár tudom, hogy ez a dolog milyen sokunkat érinti, ez a történet EGY bizonyos személlyel való tapasztalataimon alapul. És nem is lehetnék büszkébb arra a személyre vagy arra a tanulságos útra, amelyen a szereplőkkel tarthattam.

A legerősebb férfinak, akit ismerek.

*A sötétség szabad szemmel
láthatatlan szörnyeket képes szülni.
A szeretet beragyogja ezt a sötétséget,
és hirtelen a szörnyeknek arcuk lesz.*

Nevük.

Árnyékuk.

És gyenge pontjuk.

És ahol gyengeség van, ott van esély a győzelemre.

PROLÓGUS

Nem tudtam, mennyi az idő, de a nap már órákkal korábban felkelt, és apa még mindig ágyban volt.

Anya azt mondta, hogy néha nagyon fáradt a hétvégéken a hosszú, munkával telt hétköznapiak után. Építési vállalkozó volt – még azt a házat is ő építette, ahol élünk –, így azt hiszem, ez nem volt csoda. Csak nem gondoltam, hogy bárki is alvással szeretné tölteni a napját. Képtelen voltam megérteni, miért akarhatna valaki így lemaradni az életről.

De még csak tizenhárom éves voltam, és ahogy az öcsém, Drew mondaná, honnan a fenéből tudhattam volna.

– Pippa! Tüntesd el a hülye sminkkészletedet az asztalról! – Drew félrelökte a nagy rózsaszín tartót, ami kis híján a padlón landolt. – Anya csak százszor mondta el, hogy ne hagyd szét.

Szipogva kihúztam magam, és az asztalhoz vonultam, hogy becsukjam a doboz fedelét.

– Egyébként meg mit érdekel téged? Senkit sem zavar.

– Pippa! – szólt rám anya kedvesen, ahogy besétált az ebédlőbe, és egy tál gyümölcsöt helyezett az asztalra. – Tudod, milyen apád, szóval rakd el. Kérlek!

Csípőre tett kézzel állt, és a pillantásától leeresztettem a vállam.

– Oké.

Mindig ez volt. Apa nem bírta a túl nagy felfordulást. Valamiért rosszkedve lett tőle, amitől viszont anya olyan képet vágott, mintha rohadt paradicsomot evett volna, amíg apa végül magához nem tért.

Miután elraktam a sminket a szekrényembe, a reggelt a szókereső könyvem társaságában töltöttem. Hármát kaptam karácsonyra, de még egyik sem jelentett akkora kihívást, mint ez.

Anya ebéd után bekopogott az ajtómon, és szólt, hogy el kell vinnie Drew-t hokiedzésre. Ha rövidebb időre ment el, gyakran megengedte, hogy otthon maradjak. Tetszett, hogy megbízik bennem. Az viszont nem tetszett, hogy apa aludt, amikor velem tölthette volna az idejét.

Hiányzott. Annak ellenére hiányzott, hogy ott volt a folyosó végén.

Sóhajtozva becsuktam a könyvet, a ceruzámat az ágyra dobtam, és lementem, hogy igyak valamit.

Miközben a hideg vizet legurítottam a torkomon, a konyhaablakból néztem, ahogy egy csapat madár elrepül az öreg tölgyfáról. Betettem a poharat a mosogatóba, aztán megtöltöttem egy másikat, de elbizonytalanodtam, amikor felmásztam a lépcsőn a szüleim szobájához.

Egy pillanatig az ajkamat rágcsálva a pohárban lévő vízre meredtem, amit hidegnek éreztem remegő kezemben. Hallottam a ventilátor zúgását az ajtó másik oldaláról, bár tél közepe volt.

Megráztam a fejem, és a szabad kezemmel halkán bekopogtam az ajtón. Semmi válasz – nem mintha számítottam volna rá. Lassan kinyitottam az ajtót, és bekukucsáltam.

– Apa?

Megint nem jött válasz.

Anya takarosán beágyazott apám körül, mintha a dekoráció része lenne, és könnyedén beleolvadna a szobába. A szüleim virágos paplanját a feje fölé húzta, de nem horkolt úgy, mint általában, ha mélyen alszik.

– Apa? – Újra megkérdeztem, ezúttal egy kicsit hangosabban.

– Ne most, Pip! – A hangja kába volt, rekedtes, de ahhoz elég tiszta és hangos, hogy összeressenjek.

– Hoztam egy kis vizet.

– Azt mondtam, ne most. A fenébe!

Mozgolódni kezdett, és figyeltem, ahogy szembefordul az ablakkal, ami a távoli hegycsúcsokra nézett.

A rossz napokon a szótlansága határozottan fájdalmas volt. Bűntudat mardosott. Nem hittem, hogy olyanná tudnék válni, mint anya. Hiába, hogy már majdnem tizennégy voltam, kezdett elfogygni a türelmem.

Odaléptem az ágyhoz, és letettem a vizet az éjjeliszekrényre.

Aztán az ajtó felé közeledve megtorpantam a szövött szőnyegen.

– Csak hogy tudd, anya vitte el Drew-t edzésre. Megint.

A jégkorong Drew és apa közös ügye volt. És tisztában voltam azazal, hogy apának vannak problémái. Annak ellenére, hogy nem értettem őket, tudtam, hogy vannak neki. De Drew soha nem szólt egy szót sem. Pedig minden bizonnyal bántotta, amikor apa rosszkedvű lett, vagy nem akart felébredni, de ő mégis inkább mosolygott anya kedvéért.

Apa hangosan kifújta a levegőt, én pedig megfordultam, amikor hallottam, hogy az ágy nyikorog a súlya alatt.

– Csak fáradt vagyok, kislány. Hosszú hetem volt. Drew megérti.

Összeszorított fogakkal mélyen beszívtam a levegőt az orromon, és lassan kifújtam az ajkaim közti nyíláson. De nem segített.

– Biztos vagy benne? Ugye tudod, hogy minél többet alszol, annál álmosabb leszel? – Igen, utánanézttem. – Talán ha néha felkelnél, és csinálnál valamit, fenn tudnál maradni.

A motyogása valahogy úgy hangzott, hogy:

– Jézus Krisztus... – Majd felsóhajtott. – Pip, gyere ide!

Összeráncolt homlokkal néztem, ahogy ülő helyzetbe manőverezi magát, a paplan a pólóval takart dereka köré hullott.

– Hagyd! Csak rád akartam nézni. – Nagyot nyelve megfordultam, indulásra készen.

– Pippa, kérlek! Ül le!

Csukott szemmel elszámoltam háromig, aztán az ágyhoz indultam, és megpróbáltam távolságtartónak hangzani a következő szavaimmal.

– Mi az?

– Nézz rám!

Ahogy megtettem, észrevettem a vörös szemét és a háromnapos borostáját, ami az állát borította. Apám egy hatalmas fickó – egészséges kinézetű, erős és legalább 180 centi magas. Talán több. Mindig olyan óriásnak tűnt számomra, királyszerűnek, és kiskoromban sem mire sem vágytam jobban, mint az elismerésére, mosolygó szemére.

De most, ahogy ránéztem, nem tudtam összeegyeztetni ezt a képet az emlékeimben lévővel. Vagy talán azzal, amit látni akartam. Amit védekező mechanizmusként építettem fel a fejemben.

Mert nagyon utálok így látni őt.

– Mi az? – morogtam, és haragudtam magamra, amiért ilyen sebezhetőnek tűnök.

Apám megpaskolta az ágyat, és fejével anya párnája felé bökött.

Mosolyogva felmáztam az ágyukra, és megtámasztottam anya párnáit, hogy nekik dőljek.

– Nemcsak anyádra hasonlítasz, hanem apámra is – jegyezte meg apa.

Henry nagypapa gondolatára elfintorodtam. A nagypapa orrából rakoncátlan szürke szőrszálak lógtak ki, amik passzoltak túlburjánzó szemöldökéhez.

– A nagypapa nem mindig emlékszik ránk.

Apa kuncogott.

– Demencia. Nem tehet róla. De régen – megbökte az orromat, én meg próbáltam megállni, hogy elkerekedjen a szemem – makacs, önfejű és nagyon erős akaratú ember volt.

– Igen? – kérdeztem, ahogy magába szippantott apa szemének élettel teli csillogása.

– Igen. – Aztán a tekintete szomorúvá vált, miközben egy percig engem nézett. – Ígérj meg nekem valamit!

Nem mertem pislogni, attól tartva, hogy elkapja rólam a pillantását, így egyszerűen bólintottam.

– Ígérd meg, hogy bármi történjen is, ezt soha nem veszíted el. – A szemében mosoly csillogott, de ajkai nem mozdultak. – Nőni fogsz, változni és tanulni. De ígérd meg, hogy ami itt van – átnyúlt, nagy ujjával a kék pólóm közepén lévő szivárványra bökött –, ugyanaz marad.

Ujja a lepedőre hullott, és én végre pislogtam.

Egyszer.

Kétszer.

Háromszor.

– Miért mondod ezt? – mormoltam, miközben a mellkasom nem kevés reménnyel és furcsa izgalommal telt meg.

Az ajkát a fogai közé szorította, ahogy rám meredt, az arckifejezése olvashatatlaná vált.

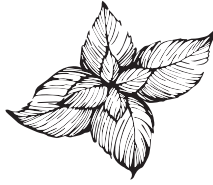
– Mert az élet halad előre. Te is haladj vele együtt, de... ne hagyd, hogy megváltoztassa azt, aki vagy.

Azután visszafeküdt, egy ideig bámult, majd ismét elaludt.

Aznap éjjel arra ébredtem, hogy gumiabroncsok csikorogtak a kavicsos beállón, aminek apa soha nem fejezte be a betonozását.

Az ágyon átmászva félrehúztam a függönyömet, álmos szemmel behunyorogtam a sötétségbe, és próbáltam fókuszálni. De nem csalt a szemem.

A hátsó lámpák vörös ómenként ragyogtak, ahogy apám teherautója felgyorsult az utcán, majd eltűnt.

EGY

Pippa

Alig tudtam elnyomni egy nyögést, ahogy még több mentás-csokis jégkrémet kanalaztam a számba.

– Nyitva vagytok? Vagy esetleg szüneted van?

Meglepetéstől elkerekedett szemmel lassan letettem a kis pohár fagyaltot, és nyeltem egyet. Szent ég, a hideg szinte égetett, de zárt ajkaimat mosolyra húztam, és beletöröltem a kezem a kék kötényembe.

– Igen, nem. Nyitva vagyunk. – Szívesen beszóltam volna valamit, de visszafogtam magam. – Mit adhatok?

– Alacsony zsírtartalmú eperturnmixot. – A barna lenézett a telefonjára, amíg én munkához láttam, és elkészítettem az italát. – Mellesleg van valami az álladon.

Nem jöttem zavarba, elvettem a pénzt, odaadtam a visszajárót és az italát, majd letöröltem a fagyaltot az államról, miközben a lány kísétált az ajtón.

Kövezetek meg, de szeretem hasznosan tölteni a szabadidőmet. A csütörtökök általában mozgalmasabbak voltak a fagyizóban, ahol dolgozom, de aznap este ő volt a harmadik vásárló.

Könnyed lépteket hallva elrejtettem az édességet egy rakás szalvéta alá, mielőtt megjelent Tim, a főnököm.

– Menj haza, Pippa! – Enyhe német akcentussal emelte ki a szavait.

Az órára pillantottam – nyolc negyvenöt –, majd vállat vontam. Nem kellett kétszer mondania.

– Köszönöm, jövő héten találkozunk.

Levettem a kötényemet, összeszedtem a táskámat az irodából, és kicsekkoltam.

– A fagyit itt felejtetted!

Lebuktam. Félúton az ajtó felé megfordultam, és bárgyú mosolyal az arcomon visszasétáltam.

Tim bajsza felfelé görbült, ahogy mosolygott, miközben odanyújtotta az olvadozó fagyaltot. Ami a főnököket illeti, tudtam, hogy milyen rohadt szerencsés vagyok.

Megköszöntem, és a számba kanalaztam egy adagot, mialatt kinyitottam az ajtót a fenekemmel.

Az este pislogva ásított, a fákról lágy szellő rázta le a leveleket, és szórta szét őket a földön. Megérkezett az ősz, és magával vitte a kibírhatatlan nyári meleg minden nyomát. Szokatlan volt, hogy Gray Springsben ilyen hamar enyhülni kezdjen az idő, de nem panaszkodtam.

Egyáltalán nem vicces, ha izzad a melled. Ráadásul imádtam a telet.

Megcsörrent a telefonom a táskámban, ami lazán lógott a karomon. Megálltam a járdán, mit sem törődve az engem kerülgető emberekkel, és a fagyaltomról a táskámra néztem.

Ám a csörgés abbamaradt, így folytattam az evést, és bandukoltam tovább.

Amikor megint rákezdett, hangosan felmordultam, a maradék fagyalaltot egy közeli kukába dobtam, és elővettem a telefont.

Drew.

– Mi van? – szóltam bele.

– Jézus, mi a segg van veled?

– Undorító! Ne mondj ilyen szarságokat! Csak hogy tudd, valami nagyon fontos dolgot kellett ejtenem a hívásod miatt – hadartam egy szuszra, majd felmordultam: – Szóval nyögj már ki!

– Fúj, te vagy undorító! Maradjunk a tizenkettes karikánál, oké?

– Bekaphatod te és a korhatárod is. Egyébként kajáról beszéltem.

Drew elnevette magát, és miközben lehalkította a hangját, egy becsukódó ajtó hangja hallatszott.

– Rendben, szóval... kéne húsz dollár.

A lábaim ismét a földbe gyökereztek. Ezzel a sebességgel a tízperces sétám egész estésnek ígérkezett.

– Húsz dollár?

– Oké, harminc jobb lenne.

Elkerekedett szemekkel felszisszentem:

– Nem, keresd meg magadnak a pénzt!

– Anya megvonta a zsebpénzemet a hétre.

– Miért? – Újra elindultam, és rámosolyogtam egy lányra analízisóráról.

– Pip, kérlek!

– Azt már nem! Előbb mondd el, mit csináltál.

Némi hallgatás után így szólt:

– Összejöttem Cindyvel a szomszédból.

Ismét megtorpantam. Na, ez már jó ok volt a megállásra.

– A tiszteletes lányával? – Megpróbáltam hitetlenkedve kérdezni, de a hangom elárulta, hogy jól szórakozom.

– Nem tudnál még hangosabb lenni?

– Tudnék, ha szeretnéd – gúnyolódtam. – Bár itt senkit nem érdekel. – Megköszörültem a torkomat, próbáltam úgy hangzani, mint a nagy testvér, akinek lennem kellene. – Egyáltalán nem okés. Nem bírod fékezni magad?

– Mindegy. Különben sem arról van szó. Tetszik nekem. De anya rájött, és azt hiszi, csak szórakozni akarok vele. Túl édes és ártatlan lánynak gondolja. Addig nem kapok zsebpénzt, amíg békén nem hagyom. – Ismét lehalkította a hangját. – Egyébként nem olyan ártatlan. Inkább... – szünetet tartott – édes.

– Túl sok információ, baromarc. – Sóhajtvá elindultam. – Figyelj, átérzem a helyzeted. Tényleg. De nem tehetek semmit, haver. Csak néhány napot dolgozom egy héten.

– Pippa, csak húsz dollárról van szó! Ne már!

– Szerezz munkát!

Drew felmordult.

– Anya szerint túl sok lenne a jégkorong és a suli mellett.

– Akkor mondd meg neki, hogy adja vissza a zsebpénzed.

Patthelyzetbe kerültünk, mert mindketten tudtuk, hogy nem fogja. Majd megenyhül. Anyukánk szigorú, de a felszín alatt vajpuha volt, és mindig megenyhült. Csak szeretett előbb egy kicsit megizasztani minket.

– Figyelj, mennem kell. – Megmászva a lépcsőket, beléptem a kolégiumba. – Apától bármikor kérhetsz, tudod.

Az öcsém hitetlenkedő hangot hallatott, mire majdnem elestem a nevetéstől.

– Ne kezd, Pip!

– Csak mondom, tudom, hogy szeretne hallani felőled.

Mert így is volt. Annak ellenére, hogy apánk évekkal korábban elhagyott minket, mindig lelkesen várta, hogy beszélhessen velünk.

– Megvagyok nélküle. Kösz a semmit!

Drew letette, én pedig ismét felsőhajtottam, és bedobtam a telefonomat a táskámba.

A folyosón ácsorogva hagytam magamnak egy percet, hogy összeszedjem magam.

Apa szeretett minket, amiben soha, egy pillanatra sem kételkedtem. De gondjai voltak, és hagyta, hogy azok hozzák meg a döntéseket helyette. Ez az, ami zavart. Időnként szoktunk beszélni, és a közelben is lakott, de szinte soha nem találkoztunk. Bár ez nem miatta volt.

Azt hiszem, mondhatjuk úgy is, hogy nehezteltem rá, amiért elhagyott minket. De Drew alig beszélt vele. És amikor megtette, csak még inkább magába zárkózott. El tudta rejteni az érzéseit, ám a cselekedeteiben megnyilvánultak. Csak nyitott szemmel kellett járni.

Hallottam, hogy a szobatársam, Daisy, zenét hallgat a telefonján az ajtó másik oldalán. Hálásan elmosolyodtam, amiért legalább az előző héten nem arra értem haza, hogy a párnájába sír vagy a falat bámulja.

Ezt teszi az ember lányával, ha egyetemre megy azt gondolva, hogy találkozni fog a gyerekkori legjobb barátjával, lelki társával és első szerelmével, csak hogy megtudja, hogy a srác bizony továbblépett.

Daisy leállította a zenét, amikor az ajtó becsukódott mögöttem, és az ágyam mellé dobtam a táskámat.

– Hogy ityeg a fityeg? És ha azt mondd, hogy meghasad a szíved, akkor én magam hívom fel Callumöt, és megkérem, hogy hívjon el randizni újra.

Az előző hétvégén végre elment egy randira, de a srác még nem hívta, hogy ismételjék meg.

Daisy meghökkent, miközben én megragadtam a pizzasámát és egy tiszta bugyit.

– Nem mernéd.

– Biztos vagy benne? – kérdeztem a fióktól, ahogy becsuktam, majd megfordultam.

Összehúzta barna szemét, és a vigyoromat látva elmosolyodott. Megrázta a fejét.

– Milyen volt a munka?

– Unalmas, de finom.

Daisy nevetése betöltötte a szobát, amitől még szélesebben mosolyogtam.

– Befejezted már azt a beadandót? – kérdezte.

– Dehogy. – Lerúgtam a cipőmet meg a zoknimat, és elindultam az ajtó felé. – Hétfőig van időm, és a fele már megvan.

A vázlatfüzetét ásítva az éjjeliszekrényére dobta, és a hátát az ágynak vetette.

– Én még el sem kezdtem.

Ez nem lepett meg. Becsuktam magam mögött az ajtót, és kiementem a folyosóra. Csend volt. A legtöbb lány betartotta a villanyoltásra vonatkozó szabályokat, különösen hétköznap. A fürdőszobában azonban kóboroltak néhányan, és mindent megtettem, hogy figyelmen kívül hagyjam őket, miközben megmosakodtam a gyenge víznyomású ősi zuhanyfej alatt.

Annak ellenére, hogy csaknem egy hónapja kezdtem a Gray Springsen, meglepő módon nem sok minden hiányzott otthonról. Persze, hiányzott anya. Időnként még a hülye öcsém is. De mi hiányzott legjobban? Egy normális zuhanyfej. Olyan, ami levehető.

Ne ítélj el! Nem tudod, mit hagysz ki, amíg meg nem tapasztaltál egy levehető zuhanyfejet.

– Renee, add már fel! – mondta valaki, miközben elzártam a vizet, és lekaptam a törülközőmet a fülke ajtajáról. – Tudod, hogy szeret szórakozni veled.

– És csak nézzem ölbe tett kézzel, ahogy továbblép? – vágott vissza valaki, gondolom, Renee.

Megnyitották a vizet, majd elzárták, amíg én lassan végigtöröltem magam mindenhol, nem akartam hallgatózni, de... Na, jó, akartam. Az ő hibájuk volt, hogy itt beszélnek meg.

– Hány lánnyal is feküdt le, amióta szakítottatok?

Renee felhorkant.

– Nem tudhatjuk. Ez most más.

A másik lány egy pillanatra elcsendesedett, én meg óvatosan magam köré csavartam a törülközőt.

– Hogyhogy? Valószínűleg csak egy újabb lány neki.

– Mint te voltál?

– Ez fáj! Mondtam, hogy nem feküdtem le vele.

Lépések hallatszottak.

– Nem, csak leszoptad, igaz?

– Azt mondtad, túltetted magad ezen. Különben is seggrészeg voltam. – Az ajkamba haraptam, nehogy elnevessem magam. – Amúgy is tudod, hogy Callum milyen manipulatív.

Callum? Ugyanaz a srác, akivel Daisy randizott az előző hétvégén. *Micsoda fordulatok!*

– Egy szóval sem mondtam, hogy túljutottam rajta. Megbocsáttam neked, mert ennyi telik tőled, és veled kell megosztanom a kollégiumi szobámat. Lehet, hogy tetszik neked, de ő csak azért tette, hogy odaszúrjon nekem.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Még több csend következett, nekem pedig egy horkanás tört fel a torkomból. Közelebb osontam, hogy meglessem őket az ajtórésen keresztül, de csak a hajukból láttam egy keveset. Az egyikük festett szőke volt. A másik vörös. Azon tűnődtem, melyikőjük melyik, amikor meghallottam a szőke vinnyogását:

– Olyan szemét tudsz lenni! Mintha csak ennyi oka lett volna, hogy kikezdjen velem.

A vörös hajú felnevetett, reszelős keserűséggel, és az ajtóhoz sétált.

– Hát, neked semmi előnyöd nem származott belőle, nem igaz?

A szőke fújtatott, és morgott valamit az orra alatt, ami úgy hangzott, hogy:

– Rohadt ribanc...

Majd követte őt.

Szabadság, végre! Nem mintha szomorkodtam volna, amiért elmentek. Igazából elég érdekes volt.

Felöltöztem, és megmostam a fogamat, azon tűnődve, megoszam-e Daisyvel ezt az újdonsült információt.

Emlékezve a zűrzavarra, amit Quinn, az exe okozott, meggondoltam magam. Végre újra mosolyogni láttam. És a fenébe is, lehetséges volt, hogy Callum egy paraszt, de majd szemmel tartom. A legfontosabb, hogy Daisy megtette a megfelelő lépéseket.

És azok után, amin keresztülment, örültem, hogy megtette őket.